

сжтъ Гръцы и до сего дне, казва Несторъ въ своята лѣтопись. —

Плановетъ на Търновскыя дворъ са развалихъ, надѣждытъ му са распрѣснхъ, Андроникъ осѣща-ше че е панесълъ Светославу неудоволствие, и, като нещѣше да влѣзе въ борба съ него, прибѣрза да исправи погрѣшката си. Той поиска Светославовата сестра за Михаила — Ангела, деспота Патраскаго ⁽⁷⁾, но подиръ нѣколко време, неизвѣстно за коя причина, заповѣда да уловѣтъ Михаила съ жена му и съ дѣцата му и да ги затворѣтъ въ тъмница.

Светославъ добръ знаѣше слабостта на Византия и търсѣше предлогъ да са размири съ Гърко-Римлянытъ. И като склони на своя страна стрыка си Елтимира, деспота Крунскаго, залѣгнъ да обрѣжи отпреднитъ укрѣпени мѣста на южныя балканскыя склонъ, отъ Сливенъ къмъ Ямболъ и горѣ по Тунджа. Андроникъ отъ своя страна залѣгаше и той да склони на страната си Елтимира, на когото земята бѣ разположена по р. Тунджа до Сливненскытъ балканы, и можѣше да бѣде опора за военнытъ дѣйствія на Византийцытъ. Но Елтимиръ нерачи да остави сестрынца си въ тѣзи борба съ Гърцытъ. Само Рожеръ, който са нахождаше съ Каталонска войска въ Мала Азия, предложи себѣ си да проникне въ България заедно съ войскытъ Андрониковы, връзъ които главното началство бѣ дадено на Михаила, Императорова сынъ. Пристигнъ съ него и Боеславъ, който живѣяше въ Цариградъ при Византийскыя дворъ, съ надѣжда да наслѣди правото, което ималъ нѣкога братъ му Смилча. Неговата войска, която поченъ войлата, като приближи бълг. границы, имала е нѣкой успѣхъ, защото разсѣѣхъ преднитъ българскы стражници (1306), но когато го настигнъ

(7) Първата му жена была Андроникова сестра.